HEX HALL
„A fantázia, a szerelem, az árulás és a titkok regénye. Az egyik legérdekesebb könyv, amit életemben olvastam.”
– ORLANDO –
fine selection
RACHELL HAWKINS

RACHEL HAWKINS

HEX HALL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Apának, anyának,
Johnnak és Willnek,
mindenért…

Ne menj, szól anyám intése,
Tükör közelébe;
Kis boszorkányt látnék benne,
Aki mint én, olyan lenne;
Vörös szája titkot suttogna,
Melyről tudnom szabad sem volna.
Sarah Morgan: Bryan Piatt

ELŐHANG

Felicia Miller a lányvécében itatta az egereket. Megint.

Tudtam, hogy ő az, mert a Green Mountain Középiskolában eltöltött három hónapom alatt már kétszer láttam zokogni a klotyóban. Jellegzetes sírása volt, éles és fuldokló, mint egy kisgyereké, hiába volt Felicia tizennyolc éves, tehát két évvel idősebb nálam.

Eddig békén hagytam őt, úgy voltam vele, hogy minden lánynak joga van a vécében pityeregni néha. Aznap este azonban iskolabálra készültünk, és van abban valami nagyon szomorú, ha valaki talpig puccban sír. Ráadásul az utóbbi időben sajnálni kezdtem Feliciát. Minden iskolában, ahol eddig megfordultam (és ez több tizenkilencnél), akadt egy hozzá hasonló lány. Bár jómagam is különcnek számítottam, a többiek engem legalább nem terrorizáltak, általában egyszerűen csak levegőnek néztek. Felicia viszont klasszikus bokszzsáknak számított. Számára az iskola nem állt másból, csak ellopott ebédpénzek és gonosz megjegyzések sorozatából.

Bekukucskáltam a vécéajtó alatt, és két pántos, sárga szandált láttam.

– Felicia – kopogtattam be finoman. – Mi a baj?

Kicsapta az ajtót, és dühös, véreres szemmel meredt rám:

– Hogy mi a baj?! Lássuk csak: ez a szalagavató bálom, és látsz mellettem egyetlen srácot is?

– Nos… éppenséggel nem. De mivel a női mosdóban vagyunk, ez nem is csoda…

– Azt hiszed talán – pattant fel, orrát egy nagy köteg vécépapírba törölve –, hogy az udvarlóm valahol odakint szobrozik? – horkant fel. – Ugyan már! Beadtam a szüleimnek, hogy van egy fiúm, erre megvették ezt a göncöt – csapott a sárga taftra, mintha egy bogarat akart volna leütni. – Azt hazudtam nekik, hogy az iskolában találkozom az udvarlómmal, ezért elhoztak a suliig… Egyszerűen… egyszerűen képtelen voltam beismerni előttük, hogy egyetlen srác tól sem kaptam meghívást a tulajdon szalagavatómra. Összetörne a szívük – szipogta. – Szánalmas, mi?

– Szerintem semmi szánalmas nincs benne, sok lány érkezik egyedül a bálra.

Rám meredt.

– Neked van párod?

Éppenséggel volt. Ryan Hellermannak hívták, és a Green Mountain Középiskola egyetlen olyan diákja volt, aki még nálam is csekélyebb népszerűségnek örvendett. De akkor is hímnek számított. Anyám roppant izgatott lett, amikor meghallotta, hogy valaki elhívott magával. Azt szűrte le belőle, hogy végre megpróbálok „beilleszkedni".

A nagybetűs beilleszkedés nagyon fontos volt neki.

Néztem Feliciát, ahogy ott állt előttem a sárga ruhájában, az orrát törölgetve, aztán mielőtt végiggondolhattam volna, mit teszek, oltári nagy hülyeség bukott ki belőlem.

– Majd én segítek neked.

Felicia bedagadt szemmel nézett rám.

– Hogyan?

Belekaroltam, és elkezdtem kifelé húzni magammal.

– Majd kint elmondom.

Elhagytuk a mosdót, és átvágtunk a zsúfolt tornatermen. Amikor a nagy dupla ajtón át a parkolóba vezettem, Felicia gyanakvó pillantásokkal méregetett.

– Ha ez valami átvágás, figyelmeztetlek, hogy paprikaspray van nálam – szorította mellkasához a retiküljét.

– Nyugi – néztem körbe, hogy megbizonyosodjam, senki sincs hallótávolságban.

Áprilist írtunk, de a levegő csípős volt még, mindketten borzongtunk estélyi ruhánkban.

– Rendben – fordultam újra felé. – Ki lenne az a srác, akivel szívesen elmennél a bálra, ha választhatnál?

– Te most kínozni akarsz engem?!

– Csak válaszolj a kérdésemre!

Sárga szandálját nézegetve végre kibökte:

– Talán Kevin Bridges.

Nem lepődtem meg a válaszon. Ő volt a diákönkormányzat elnöke, a futballcsapat kapitánya, az ügyeletes szépfiú… Kevin Bridges az a srác volt, akivel minden lány boldogan elment volna a bálra.

– Rendben, tehát Kevin – mondtam halkan, aztán megropogtattam az ujjaimat.

Karomat az ég felé emeltem, lehunytam a szemem, és elképzeltem a lányt Kevin oldalán. Felicia világossárga ruhában, Kevin szmokingban pompázik. Néhány másodpercig erre a képre koncentráltam, aztán enyhén megremegett a föld a lábam alatt, és úgy éreztem, mintha víz zubogna fel a testemben, egészen az ujjaim hegyéig.

A hajam felemelkedett a vállamról, Felicia pedig levegő után kapott. Amikor újra kinyitottam a szemem, azt láttam, amit szerettem volna. Hatalmas, sötét felhő örvénylett felettünk, aminek a belsejében lila szikrák pattogtak. Tovább koncentráltam, amíg a felhő egy tökéletes kört nem formázott, lyukkal a közepén.

Varázsfánknak neveztem el annak idején, a tizenkettedik születésnapomon, amikor először sikerült megidéznem. Felicia fejre tett kézzel két autó fedezékébe menekült, de a varázslatot már nem lehetett megállítani…

A felhő közepe világoszöld fénnyel telt meg. Erre a jelenségre, Kevinre és Feliciára összpontosítva behajlítottam az ujjaimat. Zöld villám lőtt ki a felhőből, végigcikázott az égbolton, majd eltűnt a fák mögött.

Felicia remegő térdekkel felállt.

– E-e-ez meg mi volt? – meredt rám hatalmas szemmel. – Te boszorkány vagy, vagy mi a fene?

Vállat vontam, még mindig kellemesen kótyagosnak éreztem magam a szabadjára engedett energiától. „Varázslás-részegség" – anyám így nevezte.

– Nem történt semmi – feleltem. – Gyerünk be!

Amikor visszatértem a bálterembe, Ryan a puncsos asztalnál várakozott.

– Rosszul lett? – biccentett Felicia felé. A lány önkívületben és pipiskedve kémlelte a táncparkettet.

– Egy kis friss levegőre volt szüksége – vettem magamhoz egy pohár puncsot. A szívem még mindig vágtatott, a kezem pedig remegett.

– Sirály – bólogatott Ryan a zene ütemére. – Táncolunk?

Mielőtt válaszolhattam volna, Felicia odaszaladt hozzám, és megragadta a karomat.

– Kevin nincs itt! Attól a dologtól… amit az előbb csináltál, nem kellett volna belém habarodnia?

– Pszt! Dehogynem. A türelem Kevint terem. Ha megérkezik, egyből lecsap rád, bízz bennem!

Nem kellett sokáig várnunk.

Ryan és én az első táncunk közepénél tartottunk, amikor hatalmas robaj rázta meg a tornatermet. A hangos, fegyverropogásra emlékeztető durranásoktól a diákok sikítva az italokkal megrakott asztal alá vetették magukat. A puncsos tál a földre zuhant, és vörös lével árasztott el mindent.

Persze nem fegyverek durrogtak, hanem csak lufik. Nem tudtam, mi történt, de a nagy lufiboltívnek annyi lett. Az egyik luftballon elszabadult a nagy kavarodásban, és a tornaterem gerendái közt kötött ki. Láttam, hogy a tanárok a bejárat felé iramodnak – egy nem létező ajtó felé, amit egy ezüst Land Rover kitépett a helyéből.

– Felicia, Felicia! – kiabálta Kevin.

– Szent szar – motyogta Ryan.

Ebben a pillanatban Kevin partnere, Caroline Reed mászott ki az anyósülésről. Zokogott.

– Teljesen bekattant! – kiáltotta. – Először normális volt, aztán jött az a fény… és… és… – még hisztérikusabb zokogásban tört ki, nekem pedig összeszorult a gyomrom.

– Felicia! – folytatta Kevin az ordibálást. Körbenéztem, és megláttam a döbbent képet vágó Feliciát az egyik asztal alatt.

Most óvatosabb voltam, gondoltam. Egyre jobban megy a varázslás.

Kevin kisvártatva rátalált Feliciára, és kirángatta őt az asztal alól.

– Felicia! – vigyorgott szélesen, de hiába ragyogott az arca, véresen azért elég ijesztően festett. Nem csodáltam, hogy Felicia sikoltozni kezdett.

Az egyik gardedámunk, Henry, az edző igyekezett lefogni Kevint.

A srác erre lazán megfordult, egyik kezével Feliciát tartotta, a másikkal pedig képen törölte a tanárt.

Henry edző, aki közel két méter magasra nőtt és úgy száz kilót nyomott, hátrarepült.

Ezt követően elszabadult a pokol.

A diákok egymást taposva az ajtó felé menekültek, a tanárok pedig Kevin felé szaladtak. Felicia kiáltozásába kétségbeesett, panaszos hangok vegyültek. Csak Ryan nem zavartatta magát.

– Csodálatos. Micsoda boszorkányszombat!

Kevin továbbra sem engedte el Felicia kezét, de most már fél térdre ereszkedett. A nagy hangzavar miatt nem voltam benne biztos, de azt hiszem, szerenádot adott neki.

Felicia addigra beszüntette a sikítozást, és valamit vadul keresett a retiküljében.

– Jaj, ne! – nyögtem fel, és futni kezdtem feléjük, de elcsúsztam a kiömlött puncson.

Felicia előhúzott egy kis vörös flakont, és szembefújta vele hódolóját.

Kevin barátunk ekkor abbahagyta az áriázást, és üvölteni kezdett. Elengedte Felicia kezét, hogy a szeméhez kaphasson, imádottja pedig eközben kihasználta a helyzetet és elfutott.

– Semmi baj, drágám! – kiáltott utána Kevin. – Nincs szükségem a szememre ahhoz, hogy lássalak, a SZÍVEMMEL is képes vagyok rá!

Hát ez szuper! Nem elég, hogy a varázslatom erősebbre sikeredett a kelleténél, még meglehetősen ciki helyzetet is teremtettem.

Csak ültem a puncsáradat szélén, a miattam kialakult káosz pedig közben tovább tombolt. A könyököm mellett magányos luftballon pattogott. Mrs. Davison, a matektanárom, a mobiltelefonjába kiáltozva botladozott el mellettem.

– Azt mondtam, Green Mountain Középiskola! Nem is… nem is tudom… talán a mentőket, vagy inkább a kommandósokat! Csak küldjenek végre *valakit!*

Aztán kiáltást hallottam.

– Ő tehet az egészről! Sophie Mercer!

A remegő Felicia rám mutogatott.

A zaj ellenére a lány szavai tisztán visszhangoztak a barlangszerű teremben.

– Ő egy… egy boszorkány!

Felsóhajtottam:

– Már *megint* kezdődik!

I. FEJEZET

—Pa, milyen? – kérdezte anyám.

Kiléptem az autóból a letaglózó augusztusi hőségbe, valahol Georgiában.

– Csodás! – motyogtam, és a fejem tetejére toltam a napszemüveget. A páratartalomnak hála a hajam szénakazallá vált, és úgy tűnt, mintha be akarná kebelezni a napszemüvegemet, akár egy dzsungelbéli húsevő növény. – Mindig kíváncsi voltam rá, milyen érzés lehet valakinek a szájában élni.

Előttem a Hekaté Hall épülete tornyosult, ami az izzadó kezemben szorongatott brosúra szerint az „ifjú prodigiumok nevelőotthona" volt.

Prodigium. Hangzatos latin szó a szörnyetegekre, mert a Hekatéban mindenki az volt.

Én sem véletlenül kötöttem ki itt.

A tájékoztató füzetet négyszer olvastam el a Vermontból Georgiába tartó repülőúton, kétszer a Georgia mellett fekvő Graymalkin-szigetre tartó kompon (a Hekaté 1854-ben épült a szigeten), és egyszer, amikor bérelt autónk az iskola parkolójába vezető kavicsos úton

végigpöfögött velünk. Már kívülről kellett volna fújnom, én mégis megszállottan olvastam, és úgy szorongattam, mint egy kisgyerek a rongyiját.

„A Hekaté Hallt olyan alakváltó, boszorkány és tündér gyermekek védelmére és oktatására hozták létre, akiknek gondot okoz képességeik elrejtése, és ennélfogva az egész prodigium-társadalomra nézve veszélyt jelentenek."

– Nem fér a fejembe, miért veszélyeztettem a boszorkány-nemzetséget azzal, hogy segítettem egy lánynak udvarlót találni – hunyorogtam anyámra, miközben kivettük a cuccaimat a csomagtartóból. Azóta foglalkoztatott ez a kérdés, hogy először elolvastam a brosúrát, de nem volt alkalmam előállni vele. Anyám a repülőúton végig alvást színlelt. Gondolom azért, hogy ne kelljen elviselnie a duzzogó ábrázatomat.

– Tudod, hogy nem csak erről az esetről van szó, Soph. Ott van a törött karú delaware-i srác meg az az arizonai tanár is, akinek kitörölted az emlékezetét egy dolgozat miatt…

– De fokozatosan visszatért a memóriája. Egy része legalábbis biztosan.

Anya felsóhajtott, és kivette a csomagtartóból az üdvhadseregnél vásárolt ütött-kopott koffert.

– Elégszer figyelmeztettünk apáddal, milyen következményei lehetnek, ha visszaélsz a képességeiddel. Hidd el, nekem sem tetszik jobban a dolog, mint neked, de itt legalább olyan fiatalokkal lehetsz együtt… mint amilyen te is vagy.

– Ugyanolyan nyomorékokkal – vettem fel a válltáskámat.

Anyám a homlokára tolta a napszemüvegét, és rám meredt. Fáradtnak tűnt, szája körül elmélyültek a ráncok. Ráncok, amiket eddig észre sem vettem. Anyám negyven felé járt, de tíz évet nyugodtan letagadhatott a korából.

– Nem vagy nyomorék, Sophie – helyeztük közös erővel a hajóbőröndöt magunk közé. – Csak elkövettél néhány baklövést.

Helyben vagyunk. Boszorkánynak lenni rosszabb, mint vártam. Nem repkedhetek például seprűnyélen – amikor már képes lettem volna rá, megkérdeztem róla anyámat, de határozottan nemet mondott, így buszozhattam a többiekkel. Nem volt ráolvasásokkal teli könyvem, se beszélő macskám (igaz, allergiás vagyok a macskaszőrre), és közelébe sem kerülhettem gőteszemnek meg hasonló nyalánkságoknak.

De varázsolni tudtam. Tizenkét éves korom óta tudok. Az átizzadt brosúra szerint a prodigiumok ekkortájt jutnak képességeik birtokába. Azt hiszem, van ennek némi köze a pubertáshoz.

– Arról nem is beszélve, hogy ez egy jó iskola – mondta anyám, amikor elindultunk az épület felé.

Lehet, hogy jó volt, de nem iskolának nézett ki. Mintha egy horrorfilm és egy Disney kísértetház keresztezéséből született volna. Kezdjük azzal, hogy majdnem kétszáz éves volt. Kétemeletes, a legfelső szint úgy ült a többin, mint egy esküvői torta teteje. Az egykor fehér épület mára piszkosszürkévé vált. Az odavezető kagylós-kavicsos kocsiút színéhez hasonlított, és úgy tűnt, mintha nem is ház, hanem a sziget egyik sziklája lenne.

– Hú – szólt anyám, miközben letette a koffert, és a ház oldalához lépett. – Ezt nézd! – Utánamentem, hogy szemügyre vegyem, amit mutatni akart. A tájékoztató füzet szerint a Hekaté „eredeti épületét kibővítették". Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy lebontották a hátsó falat, és hozzátoldottak egy másik épületet. A szürkés fal húsz méter után véget ért, és rózsaszínű vakolat váltotta fel egészen a fákig.

Ha már valamit minden bizonnyal varázslattal oldottak meg – se illesztés, se malternyomok –, az ember kicsit elegánsabb kivitelezésre

számított volna. A végeredmény azonban úgy festett, mintha egy őrült két házat egymáshoz ragasztott volna.

Egy őrült, akinek ráadásul még az ízlése is pocsék.

A udvari tölgyfákról spanyolmoha lógott alá, és árnyékot vetett az épületre. Olybá tűnt, mintha mindent elleptek volna a növények. A bejárati ajtót két poros, zöld pókra emlékeztető páfrány őrizte, a falat pedig valamilyen bíborvirágú futónövény borította be. Attól lehetett tartani, hogy a mögötte terpeszkedő erdő magába szippantja az épületet.

Húzgálni kezdtem vadonatúj, kék kockás Hekaté-egyenszoknyám alját (Nevezzük inkább skót szoknyának? Bizarr szoknya/skót szoknya hibridnek? Skotnyának?), és azon tűnődtem, hogy egy ízig-vérig déli középiskola vajon miért használ gyapjú egyenruhát. Az épületre nézve aztán megborzongtam. Nincs az az ember, aki ezt a helyet elnézve ne gondolná azonnal, hogy szörnyszülöttek táborába csöppent.

– Milyen kellemes! – mondta anyám a maga sajátságos „fel a fejjel és nézzük a dolgok jó oldalát!"-hangján.

Én nem tudtam ilyen derűlátó lenni.

– Börtönnek az.

Anyám a fejét rázta.

– Befejezhetnéd végre a dacos tinédzser alakítását, Soph! Ez nem börtön.

Én azonban így éreztem.

– Számodra ez a legmegfelelőbb hely – mondta anyám, amíg felemeltük a bőröndöt.

– Ha te mondod…

Amióta a Hekaté szóba került, a „csakis a te érdekedben" kifejezés lett a mantra. Két nappal a bál után kaptam egy e-mailt apámtól,

amelyben az állt, hogy minden esélyemet eljátszottam, és a Tanács arra ítélt, hogy a tizennyolcadik születésnapomig a Hekaté lakója legyek.

A Tanács öreg fószerek gyülekezete volt, akik a prodigium tagjai számára alkották a törvényeket.

Most szóljatok hozzá, egy tanács, ami Tanácsnak hívja magát! Hát nem eredeti?

A lényeg azonban az, hogy apa is nekik dolgozott, így ő közölhette velem a rossz hírt. „Ez remélhetőleg majd megtanít arra – írta e-mailjében –, hogy sokkal diszkrétebben vesd be a képességeidet!"

Apámmal való kapcsolatom alkalmi telefonbeszélgetésekre és e-mailekre korlátozódott. Anyámmal még a születésem előtt elváltak útjaik. Kiderült, hogy anyámnak egy évig elfelejtette megemlíteni, hogy boszorkánymester (így hívják a hímnemű boszorkányokat). Anyám nem fogadta túl jól a hírt. Elkönyvelte futóbolondnak, és visszamenekült a családjához. Persze amikor rájött, hogy várandós velem, a babakönyvek mellé azért megvásárolta a *Boszorkányság Enciklopédiáját* is. Mire megszülettem, már kész szakértője lett az éjszaka lényeinek. Tizenkét éves koromig, képességeim birtokba vételéig kellett várnom, hogy vonakodva bár, de megnyissa apám és köztem a kommunikációs csatornákat. Ő maga továbbra is nagyon fagyos maradt vele.

Az elmúlt egy hónapban, amióta apám bejelentette, hogy a Hekatéba kerülök, tényleg megpróbáltam elfogadni a dolgot. Azzal biztattam magam, hogy végre hozzám hasonló emberek között lehetek, és nem kell egyfolytában rejtegetnem az igazi lényemet. Nem beszélve arról, hogy biztosan megtanulhatok egy-két ütős bűbájt. Elvégre profik közt leszek.

Amikor anyámmal felszálltunk a kompra, ami az elzárt szigetre vitt, mégis kavarogni kezdett a gyomrom. Persze nem a tengeribetegség miatt.

A tájékoztató füzet szerint a Hekaté a Graymalkin-szigetre a hely elzártsága miatt került, így ugyanis könnyebb volt titokban tartani a létezését. A környékbeliek azt hitték, egy szuper exkluzív bentlakásos iskoláról van szó.

Mire a komp elérte az erdős földarabot, mely a következő két évben az otthonom lesz, újra átgondoltam a dolgokat.

A diákok nagy része a gyepen őgyelgett, csak néhányan néztek ki közülük újoncnak. Szinte mindenki csomagtartókat ürített, koffereket emelgetett. Néhánynak hasonló, kiszuperált bőröndje volt, mint nekem, de akadt a felhozatalban néhány Louis Vuitton-táska is. Az egyik sötét hajú és enyhén görbe orrú lány korombélinek tűnt. A többiek fiatalabbak lehettek nála.

A legtöbbről nem tudtam volna megmondani, miféle szerzet: alakváltó, boszorkánymester vagy boszorkány-e. Mivel külsőre hétköznapi embernek látszottak, első ránézésre nem lehetett megállapítani, hogy mások.

A tündéreket viszont annál könnyebb volt kiszúrni. Magasabbak voltak az átlagnál, sugárzott róluk a méltóság, és mindegyik fényes szöghajat hordott a fején. Frizurájuk a legkülönbözőbb színekben pompázott a sápadt aranytól egészen a hupililáig.

Hogy a szárnyakról már ne is beszéljünk.

Anyám szerint a tündérek bűbájt alkalmaztak az emberek közötti elvegyülésre. Elég összetett varázslat lehetett, mert minden ember elméjét képesek voltak befolyásolni, akivel csak találkoztak. Tették mindezt annak érdekében, hogy hétköznapi figurának, és ne csillogó, színes, szárnyas… izéknek látszanak. Szerintem a tündérek számára

megkönnyebbülést jelentett, hogy a Hekatéba száműzték őket, mert itt nem kellett folyamatosan bevetniük ezt a kimerítő hókuszpókuszt.

Megálltam megigazítani a válltáskámat.

– Itt legalább biztonságban vagy – mondta anyám. – Az is valami, nem? Végre nem kell halálra aggódnom magam miattad.

Tudtam, hogy anyámat bántja, hogy ilyen távol leszek tőle, annak viszont örül, hogy végre olyan helyen tud, ahol nem bukhatok le. Ha olyan könyveket olvasol, amelyekben azt ecsetelik, milyen válogatott módokon vadásztak boszorkányokra az elmúlt évszázadok során az emberek, nem csoda, ha paranoiás leszel.

Amikor elindultunk az iskola felé, olyan testtájaimon is izzadni kezdtem, ahol azelőtt még soha. Mert hogyan izzadhat az ember *füle?* Anyámra, mint általában, most sem volt hatással a szélsőséges klíma. Mintha természeti törvény lenne, hogy anyám nem lehet más, csak obszcénül gyönyörű. Bár csak farmert és pólót viselt, sokan megfordultak utána. Persze lehet, hogy igazából engem néztek, amikor a csöcsörészés látszatát elkerülve próbáltam meg kitörölni az izzadságot a melleim közül. Nehéz megmondani.

Olyan lények vettek körül, amilyenekkel eddig csak könyvekben találkoztam. Egy kék hajú, indigó szárnyú tündérpalánta szárnyas szülei nyakában lógott, akik néhány centivel a föld fölött lebegtek. A kristálykönnyek nem a szeméből, hanem a szárnyából csöpögtek, és egy királykék tócsa felett lógott a lába.

A hőség elől az ősöreg fák árnyékában kerestünk menedéket, ahol valóban hűvösebb volt úgy fél fokkal. Alig értük el az első lépcsőfokot, amikor túlvilági vonyítás visszhangzott a párás levegőben.

Mindketten megpördültünk, és megláttunk… valamit, ami két zavarban lévő felnőttre morgott éppen. Ők nem rémültek meg, inkább csak idegesnek tűntek.

Egy vérfarkas volt.

Akármennyit olvastál is róluk, élőben látni őket teljesen más esetnek számított.

Kezdjük azzal, hogy nincs igazán farkas kinézetük, de emberre sem hasonlítanak. Olyanok, mint a megtermett, hátsó lábukon álló vadkutyák. Ez a vérfarkas rövid, világosbarna bundát hordott, szemének sárgája messzire virított, ugyanakkor kisebb volt, mint vártam. Valójában még annál a pasasnál is alacsonyabb volt, mint akire éppen morgott.

– Állj le, Justin! – parancsolta a férfi. A nő, akinek ugyanolyan színű volt a haja, mint a vérfarkas bundája, rátette a kezét az állat egyik mellső lábára.

– Drágám – kezdte lágyan, déli akcentussal –, hallgass apádra! Ne butáskodj!

A vérfarkas, akarom mondani Justin, oldalra döntötte a fejét, és sokkal inkább nézett ki spánielnek, mint torokszaggató fenevadnak.

Erre a gondolatra kuncognom kellett.

A következő pillanatban a sárga szemek rám szegeződtek.

A lény újra felvonyított, és mielőtt felfoghattam volna, mi történik, támadásba lendült.

2. FEJEZET

A szülei felkiáltottak, hogy megállítsák, én pedig közben kétségbeesetten próbáltam felidézni egy torokforrasztó bűbájt, mert biztos voltam benne, hogy szükségem lesz rá. A felém rohanó vérfarkas láttán azonban csak a következő szavak buktak ki belőlem:

– ROSSZ KUTYA!

A szemem sarkából kék villanást észleltem, a következő pillanatban pedig néhány centire tőlem a vérfarkas mintha egy láthatatlan falnak ütközött volna. Szánalmasan nyekkent egyet, aztán összeesett. Ekkor hullámzani kezdett a bundája, és visszaváltozott egy homokszínű nadrágot és kék sportkabátot viselő, nevetségesen vinnyogó sráccá. Mire anyám odaért, hogy a testével védelmezzen, már a srác szülei is odafutottak.

– Istenem! Jól vagy, kicsim? – lihegte anya.

– Jól – söpörtem le a fűszálakat a skotnyámról.

– Tudod, én jobb védővarázslatot is ki tudtam volna találni a rossz kutyánál, de lehet, hogy egyedül vagyok vele.

Megfordultam. Egy fiú állt a közelben egy fának dőlve, és meglehetősen gunyoros képet vágott. Meglazított nyakkendője nyitott gallért övezett. Hekaté-zakóját a könyökhajlatában tartotta lazán.

– Te elvileg boszorkány *lennél,* vagy tévedek? – folytatta. Ellökte magát a fától, és sötét, göndör hajába túrt. Ahogy közelebb lépett, észrevettem, hogy már-már kórosan vékony, de jó néhány centivel magasabb nálam. – Sokat kell még tanulnod, hogy ne bénázz ennyit.

Azzal elsétált.

Nem elég, hogy Justin, a kutyafejű tatár megtámadott, még ez a fura srác is leszólta a boszorkánytudományomat, pedig annyira azért nem volt szexi, hogy ezt megengedhesse magának. Most aztán már tényleg felment bennem a pumpa.

Anyámra néztem, de ő szerencsére Justin szüleivel társalgott, és valami olyasmit kérdezett tőlük, hogy: „Be van oltva veszettség ellen?"

– Szerinted rossz boszorkány vagyok, mi? – suttogtam, miközben a srác távolodó hátát figyeltem.

Felemeltem a kezem, és kigondoltam a legaljasabb varázslatot, amit csak ismertem – azt, amelyik gennyes kelésekkel, rossz lehelettel és a nemi szervek működésképtelenségével járt.

De semmi sem történt.

Nem éreztem, hogy víz fut az ujjaim hegyéig, nem gyorsult fel a szívverésem, nem lettem lúdbőrös.

Csak álltam ott, mint egy hülye, a srác hátára mutató ujjakkal.

Mi a fene? Eddig nem voltak problémáim a varázslással!

Aztán hirtelen olyan hangot hallottam, mintha magnóliát vonszolnának át egy kupac melaszon.

– Ne erőlködjön, drágám!

A tornác felé fordultam, és megláttam egy matrózruhás középkorú asszonyt, aki félelmetes küllemű páfrányok közt állt és a játék babák legijesztőbb mosolyával nézett rám. Egyik hosszú ujjával rám mutatott:

– Itt nem használjuk a képességeinket egy másik prodigiummal szemben, akkor sem, ha provokálnak bennünket – mondta lágy, füstös, dallamos hangon. Az volt a benyomásom, hogy ha a ház beszélni tudott volna, olyan hangot ad ki, mint ez a nő.

– Az ifjú hölgy még új, Archer – fordult a hölgy a sötét hajú fiúhoz –, magának azonban tudnia kellett volna, hogy nem támadunk rá egy másik tanulóra.

A fiú felhorkant:

– Hagynom kellett volna, hogy felfalja?

– Nem lehet mindent varázslattal megoldani – hangzott a felelet.

– Archernek hívnak? – emeltem fel a szemöldököm. A varázserőmet elvehették, de a szarkazmusomtól nem foszthattak meg. – Talán Newport vagy Vanderbilt a családneved? Első- vagy másodszülött vagy? Nemesi kutyabőr lóg a falatokon?

Reméltem, hogy a lelkébe gázolok, vagy minimum sikerül feldühítenem, de csak mosolygott.

– Archer Crossnak hívnak, és én vagyok az első ezen a néven. De mi a helyzet veled? – sandított rám. – Nézzük csak… barna haj, szeplők, egyszerű, hétköznapi külső… Allie-nek hívnak, esetleg Lacienek? Biztos valami cuki, ie-re végződő neved van.

Ismerős az az élmény, amikor kinyitjátok a szátokat, de egy árva hang sem jön ki rajta? Mert velem ez történt.

Jóanyám persze éppen ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy befejezze Justin szüleivel a társalgást, és felkiáltson:

– Mindjárt megyek, Sophie!

– Mondtam én! – kacagott fel Archer. – Viszlát, Soph*ie*! – kiáltott vissza a válla fölött, mielőtt eltűnt volna a házban.

Figyelmemet újra az asszony kötötte le. Ötven körül járhatott, sötétszőke haját komplikált kontyba erőltette.

Fejedelmi viselkedéséből és a Hekaté Hall királykék egyenruhájából kitaláltam, hogy Mrs. Anastasia Casnof-fal, az intézet igazgatónőjével állok szemközt. Nem kellett utánanéznem a tájékoztató füzetben. Egy ilyen nevet az ember nem felejt el. A szőke hölgy tényleg a Hekaté Hall csodálatos nevű vezetője volt. Anyám kezet rázott vele:

– Grace Mercer vagyok. Ő itt Sophia.

– *Szoó-fií-jaa* – dalolta Mrs. Casnoff olyan délies hanglejtéssel, hogy az én viszonylag hétköznapi nevem máris egy kínai étterem valamelyik egzotikus előételének hangzott.

– Mindenki csak Sophie-nak szólít – mondtam gyorsan, nehogy rám ragadjon a *Szoófiíjaa*.

– Ugye nem a környéken laknak, vagy tévedek? – kérdezte Mrs. Casnoff, amíg az iskola felé lépkedtünk.

– Nem – helyezte át anyám a sporttáskámat a másik vállára, miközben a hajóbőrönd továbbra is kettőnk közt maradt. – Édesanyám Tenessee-ből származik, de Georgia azon néhány állam közé tartozik, ahol még nem laktunk. Költöztünk már néhány alkalommal.

A *néhány* jelen esetben durva eufemizmusnak számított.

Cirka tizenkilenc államot tudtunk le a tizenhat évem alatt. Indianában maradtunk legtovább; nyolcéves voltam, amikor odaköltöztünk, és négy évet húztunk le ott. Legrövidebb ideig Montanában laktunk, három évvel ezelőtt. Ott csak két hétre futotta.

– Értem – mondta Mrs. Casnoff. – És mi a kedves foglalkozása, Mrs. Mercer?

– Ms. – vágta rá anyám automatikusan, és csak egy kicsit hangosabban a kelleténél. Ajkába harapott, és a füle mögé igazított egy nem létező hajtincset. – Tanár vagyok. Vallási ismereteket oktatok. Leginkább a mitológia és a néprajz érdekel.

Mögöttük kullogtam, amíg felsétáltak az impozáns lépcsőn, és beléptek a Hekaté Hall épületébe.

Szerencsére hűvös volt odabent, ami arra utalt, hogy valamilyen légkondicionáló bűbáj működött. Ódon szag uralkodott az ajtók mögött, az a fajta furcsa aroma, ami a bútorfényező, a korhadt fa és a könyvtárakra jellemző dohos papírszag keverékéből fakadt.

Kíváncsi lettem, hogy a ház belülről is olyan látványosan másmilyen-e, mint kívülről, de mindenütt ugyanaz a bűnronda szövettapéta borította be a falakat, és nem lehetett rájönni, hol végződik a fa és hol kezdődik a díszvakolat.

A hatalmas előtérbe lépve az embernek egyből szemet szúrt a mahagónilépcső, amely kétemeletes magasságig kanyargott felfelé, és első ránézésre semmi sem tartotta. A lépcsőn túl festett üvegű ablak pompázott, amely az első emeleti fordulótól a mennyezetig ért. A késő délutáni nap átszűrődött rajta, és geometrikus fényfoltokat vetített az előtérbe.

– Lenyűgöző, ugye? – mosolygott Mrs. Casnoff. – A prodigiumok őstörténetét meséli el.

Az ablakon egy dühös képű, arany kapuban álló angyal látszott. Egyik kezében fekete kardot tartott, másik kezével fel is út, le is utat mutatott az előtte álló három alaknak. Természetesen rendkívül angyalian tette mindezt.

A három alak szintén angyal volt, és eléggé meghökkenten álltak ott. A jobb oldali, vörös hajú még a tenyerébe is beletemette az arcát. A nyakát vastag aranylánc díszítette, amit közelebbről szemügyre

véve egymás kezét fogó, apró figurák alkottak. A bal oldali angyal levélkoronát viselt, és hátranézett a válla fölött. A középső, legmagasabb angyal feltartott fejjel és megfeszített vállal meredt maga elé.

– Ez… nem semmi – nyögtem ki végül.

– Ismeri a történetet, Sophie? – kérdezte Mrs. Casnoff.

Amikor megráztam a fejem, mosolyogva a kapuban álló, félelmetes angyalra mutatott.

– A Nagy Háború után azokat az angyalokat, akik vonakodtak állást foglalni Isten vagy Lucifer oldalán, kiűzték a mennyből. Egy csoport – mutatott a középen álló, magas angyalra – úgy döntött, elbujdosik a hegyek között a sűrű erdőkbe. Belőlük lettek a tündérek. A másik csoport az állatok közt talált menedéket, belőlük lettek az alakváltók. A harmadik csoport beolvadt az emberek közé, ők boszorkányként éltek tovább.

– Hú! – mondta anyám, én pedig mosolyogva ránéztem.

– Arra befizetnék, hogyan dumálod ki magad Isten előtt, amiért az egyik mennyei teremtményét régebben rendszeresen elnáspángoltad – jegyeztem meg.

Anyám ijedt kacagást hallatott:

– De Sophie!

– Miért? Így volt. Remélem, bírod a forrósságot, anya! Csak ennyit mondhatok.

Anyám újra felkacagott, bár láttam rajta, hogy igyekszik nem tenni.

Mrs. Casnoff összehúzta a szemöldökét, majd megköszörülte a torkát, és folytatta az idegenvezetést:

– A Hekatéban tizenkét éves koruktól tizennyolc éves korukig tartózkodnak a diákok. Akit egyszer arra ítéltek, hogy a Hekaté

bentlakója legyen, nem távozhat innen a tizennyolcadik életévének betöltése előtt.

– Vagyis vannak diákok, akiknek csak hat hónapot kell itt lehúzniuk, míg másoknak hat évet? – kérdeztem.

– Pontosan. Diákjaink nagy része közvetlenül képességeinek napvilágra kerülése után jut ide, de vannak kivételek, mint például magácska is.

– Ezt dicséretnek veszem.

– Milyenek az órák? – kérdezte anyám, miután figyelmeztető pillantást lövellt felém.

– A Hekaté órái a Prentissi, a Mayfairi és Gervaudani tanrendjének mintájára zajlanak.

Anyámmal úgy bólogattunk, mintha lett volna bármi fogalmunk is róla, miről beszél. De nem tudtuk megtéveszteni, mert így folytatta:

– Mint a boszorkányok, a tündérek és az alakváltók általános iskoláinak órái. A tematika az életkorhoz és az olyan problémákhoz igazodik, amelyek az emberek közé történő beilleszkedés során merülhetnek fel.

Futó mosoly jelent meg ajkán:

– Az életrajza nem a legszebb, de biztos vagyok benne, hogy Sophie remekül megállja majd itt a helyét.

Nem volt még szerencsém olyan dicsérethez, ami ennyire fenyegetésnek hatott volna.

– A lányok szobái a harmadik emeleten találhatók – mutatott fel a lépcsőn Mrs. Casnoff. – A fiúké a másodikon. Az órákat a földszinten és a külső épületekben tartjuk – mutatott jobbra és balra, ahol keskeny, hosszú folyosók nyíltak a hallból. Ahogy kék kosztümjében lelkesen mutogatott, szakasztott úgy nézett ki, mint egy légiutas-kísérő.

Már vártam, mikor tájékoztat róla, hogy vészhelyzet esetén az új egyenkabátom mentőmellénnyé változik.

– A diákokat elkülönítik… hogy is mondjam…? – legyintett anyám.

Mrs. Casnoff elmosolyodott, de nem tudtam nem észrevenni, hogy a mosolya legalább olyan feszes, mint a kontya.

– A fajtáik szerint? Nem, természetesen nem. A Hekaté legfontosabb alapszabálya, hogy a diákokat a prodigium többi fajával való békés együttélésre tanítjuk.

Mrs. Casnoff a hall másik végébe vezetett bennünket, ahol három hatalmas ablak nyújtózkodott a második lépcsőfordulóig. Az ablakon át az udvarra lehetett látni, ahol a kamaszok már gyülekezni kezdtek a tölgyfák alatt lévő kőpadokon. Kamaszokat mondtam, pedig nem emberek voltak, mint ahogyan én sem voltam az. Mindez azonban nem látszott rajtuk. Nem látszott, nos, kivéve a tündéreket.

Az egyik lány nevetve egy szájfényt nyújtott át a másiknak. A látványra hirtelen összeszorult egy kicsit a szívem.

Valami hideg súrolta a karomat, ijedten hátraugrottam, és észrevettem, hogy egy sápadt, kék ruhás nő halad el mellettem.

– Ó, igen – mondta Mrs. Casnoff halvány mosollyal. – Isabelle Fortenay, az egyik állandó szellemünk. Mint azt már bizonyára olvasták, a Hekatéban számos prodigium-szellem lakozik, de mind ártalmatlanok. Teljesen anyagtalanok. Képtelenek megérinteni az embert, és mást sem tudnak tenni vele. Néha ránk hozzák a frászt, de ez minden.

– Szuper – mondtam, miközben Isabelle felszívódott a falban.

Amikor eltűnt, a szemem sarkából újabb mozgást észleltem a lépcső aljából: egy másik szellem öltött alakot. Egy velem egyidős lány,

aki virágos, rövid ruháján világoszöld kardigánt viselt. Ellentétben Isabellel, aki levegőnek nézett, ez a lány engem bámult. Kinyitottam a számat, hogy megkérdezzem Mrs. Casnoffot, ki ez, de az igazgatónő már másra figyelt.

– Ms. Talbot! – mondta. Csöndesen szólt, a hangja mégis bejárta az egész termet. Csodálkoztam, hogyan képes rá.

Egy alig másfél méteres, aprócska lány jelent meg Mrs. Casnoff könyökénél. A bőre majdnem hófehér volt, csakúgy, mint a haja, kivéve egy világító rózsaszín tincset a frufruján. Fekete keretes, vastag szemüvege volt, és bár mosolygott, tudtam, hogy csak Mrs. Casnoff kedvéért teszi, mert a pillantása halálos unalomról árulkodott.

– Ő Jennifer Talbot. Ebben a félévben, Ms. Mercer, vele lakik majd egy szobában. Jennifer, a hölgy Szó-fií-jaa.

– Hívj csak Sophie-nak – javítottam ki, mire Jennifer azt felelte:

– Jenna vagyok.

Mrs. Casnoff mosolya úgy feszült meg, mintha meghúzták volna a szája két sarkában a csavarokat.

– Megáll az ész. Nem tudom, mi van ezekkel a mai gyerekekkel, Ms. Mercer. Olyan bájos neveket kapnak, de ők az első adandó alkalommal nekiállnak elferdíteni és eltorzítani őket… A lényeg az, Ms. Mercer, hogy Ms. Talbot önhöz hasonlóan új lány. Tekintve, hogy csak tavaly érkezett.

Anyám arca felderült, és kezet fogott Jennával.

– Örülök, hogy megismertelek! Te is… hm… boszorkány vagy, mint Sophie?

– Anya! – suttogtam, de Jenna már rázta is a fejét, és ennyit mondott: – Nem, asszonyom, én vámpír vagyok.

Éreztem, hogy anyám teste megfeszül, és tudtam, hogy Jennáé is. Bár sajnáltam, hogy anyám zavarba hozta, én is osztottam megrökönyödését. A boszorkányok, az alakváltók és a tündérek még elmentek. A vámpírok azonban egészen egyszerűen szörnyetegek voltak. Ez a nyálas „éjszaka gyermekei" dolog egy nagy marhaság.

– Nos, rendben – próbált magához térni anyám. – Én… nem is tudtam, hogy vámpírok is járnak a Hekatéba.

– Egy új program keretében – simított végig Mrs. Casnoff Jenna haján, akinek kifejezéstelen arca némi feszültségről árulkodott. – Minden évben felveszünk egy-egy ifjú vámpírt abban a reményben, hogy a többi prodigiummal együtt nevelve őket megreformálhatjuk ezeknek a szerencsétlen fiúknak vagy lányoknak a viselkedését.

Jennára pillantottam, mert ez a… *szerencsétlen* szó kicsit erős volt.

– Sajnos jelenleg Jenna az egyetlen vámpír diákunk, pedig az egyik tanárunk is vámpír – mondta Mrs. Casnoff, és Jenna megint azt a furcsa mosolyt produkálta. Aztán csak álltunk az egyre kínosabbá váló csendben, amíg anyám ismét meg nem szólalt:

– Drágám, mi lenne, ha… – nézett elveszve a lányra.

– Jenna.

– Igen, igen. Mi lenne, ha Jenna megmutatná a szobádat? Néhány dolgot meg kell még beszélnem Mrs. Casnoff-fal, aztán én is megyek, oké?

Jennára néztem, aki továbbra is mosolygott, de szeme a semmibe révedt.

Ismét megigazítottam a válltáskámat, és el akartam venni anyámtól a bőröndöt, de Jenna megelőzött.

– Nem kell segítened… – kezdtem, de szabad kezével leintett.

– Szívesen segítek. A vérszívás egyetlen előnye, hogy nagy testi erővel párosul.

Nem tudtam, mit felelhetnék erre, csak egy béna „tényleg?"-re futotta. Megfogta a bőrönd egyik végét, én meg a másikat.

– Ugye fölösleges abban bíznom, hogy akad itt egy lift? – kérdeztem félig viccesen.

Jenna felhorkant.

– Ugyan, az túl kényelmes megoldás lenne.

– Miért nem alkalmaznak egy csomaghordó bűbájt, vagy ilyesmit?

– Mrs. Casnoff szigorúan ellenzi, ha lustaságból használunk varázslatot. Úgy tűnik, a dögnehéz kofferek lépcsőn történő cipelését személyiségépítő hatásúnak tekinti.

– Aha – mondtam, miközben átvánszorogtam az első lépcsőfordulón.

– Mi gondolsz róla? – kérdezte Jenna.

– Mrs. Casnoffról?

– Ja.

– Szép kontya van. – Jenna gúnyos arckifejezése megerősített benne, hogy jól válaszoltam.

– Szerintem is. Esküszöm, ez a frizura verhetetlen!

Volt egy kis déli akcentusa, de jól állt neki.

– Ha már a fizuráknál tartunk – kockáztattam meg. – Mit szólnak a tincsedhez?

Jenna megsimította a szóban forgó rózsaszín hajszálakat.

– Ó, nem sokat törődnek itt a szegény vamp diákkal. Amíg nem szívogatom a cimboráim vérét, olyan színű hajam lehet, amilyet csak akarok.

Amikor elértük a második emeletet, tanulmányozni kezdett:

– A tiédet is befesthetem, ha gondolod. Nem rózsaszínre, mert az az én színem. Mondjuk lilára?

– Hm… talán.

Megálltunk a 312-es szoba előtt. Jenna letette a bőrönd ráeső végét, és elővette a kulcsát. A karika világossárga volt, és szikrázó, rózsaszín betűkkel rajta állt a neve.

– Itt volnánk.

Kinyitotta a zárat, és belökte az ajtót.

– Üdvözöllek az Alkonyzónában!

3. FEJEZET

A Rózsaszínzóna kifejezés jobban illett volna rá.

Nem tudom, milyennek képzeltem egy vámpír szobáját. Talán sok fekete cucc és rengeteg Camus-könyv. A vámpír egyetlen, halandó szerelméről készült festményt se feledjük, aki gyönyörű és roppant tragikus módon vesztette életét, mellyel a vámpírt örök, romantikus könnyontásra és sóhajtozásra kárhoztatta.

Mit mondhatnék? Túl sokat olvasok.

Ez a szoba úgy festett, mintha Barbie és Eperke istentelen gyermeke rendezte volna be. Nagyobb volt, mint vártam, de így is kicsi. Állt benne két egyforma ágy, két asztal, két komód és egy kopott kanapé. A függönyök homokszínű vászonból készültek, Jenna azonban feldobta az összképet azzal, hogy egy rikító rózsaszín sálat tekert a karnisra. Még az asztalokat elválasztó kínai paraván is magán viselte Jenna kézjegyét, mert a keretét – gondolom, kitaláltátok már – rózsaszínűre pingálta. A tetején rózsaszínű karácsonyi égősor futott. Jenna ágyát szintén rózsaszín Muppet-show szőrme takarta.

Jenna észrevette, hogy éppen azt bámulom.

– Szép, nem?

– Én… nem is tudtam, hogy létezik ilyen árnyalatú rózsaszín.

Lerúgta a papucscipőjét, és ledobta magát az ágyra. Levert két flitteres párnát és egy molyrágta, kitömött oroszlánfigurát.

– Elektromos málnának hívják.

– Eltalálták a nevét – mosolyogtam, és a bőröndöt az ágyamhoz húztam. Az ágy olyan színtelen volt… mint amilyennek én tűntem Jenna mellett.

– A szobatársad is rózsaszínmániás volt?

Jenna arca egy másodpercre megdermedt. Aztán a furcsa arckifejezés eltűnt, és lehajolt, hogy felszedje a párnáit meg az oroszlánt.

– Dehogy! Holly ragaszkodott a kék takaróhoz, amit itt kapsz, ha nem hoztál magaddal. Te elhoztad a sajátodat, ugye?

Kinyitottam a bőröndöt, és a sarkánál fogva kihúztam belőle a mentazöld ágyhuzatomat. Jenna csalódottan nézte, aztán felsóhajtott:

– A bilikéknél még mindig jobb. Szóval – húzta magát vissza az ágyára, és kezdett matatni az éjjeliszekrényén –, hogyan kötöttél ki a Hex Hallban, Sophie Mercer?

– Hex Hall? – ismételtem.

– A Hekaté Hallt túl sokáig tart kimondani – magyarázta Jenna. – Mi csak Hex Hallnak hívjuk. Ráadásul illik is rá.

– Ó!

– Tehát mi történt? – tette fel a kérdést ismét. – Békaesőt csináltál, vagy gőtévé változtattál valakit?

Hátradőltem az ágyamon, és megpróbáltam utánozni Jenna lazaságát, de mivel hamar kiderült, hogy nem is olyan egyszerű egy puszta matracon, felálltam, és elkezdtem kipakolni a bőröndömből.

– Az egyik osztálytársnőm kedvéért szerelmi bűbájt vetettem be, és elég rosszul sült el.

– Nem működött?

– Túl jól működött – feleltem, dióhéjban elmeséltem a Kevin-Felicia sztorit.

– Basszus – rázta meg a fejét. – Ez durva.

– Úgy néz ki, az volt – mondtam. – Te meg egy… hm… vámpír vagy. Hogyan történt?

A hangja közömbös maradt, de nem nézett a szemembe.

– Ahogy mindenkivel: találkoztam egy vámpírral és megharapott. Nem túl érdekes.

Megértettem, hogy nem kívánja elmondani az egész történetet valakinek, akit csak tizenöt perce ismer.

– Anyukád ember? – kérdezte.

Hm. Nem egészen így képzeltem az első napomat, de hát erről szól ez az egész beilleszkedés-dolog, nem? Hogy megosztjuk egymással a szemfestékünket, a ruháinkat és a legsötétebb titkainkat.

Megköszörültem a torkomat.

– Igen, apám viszont boszorkánymester, de már rég nincsenek együtt.

– Ó! – szólt Jenna bölcsen. – Nem kell többet mondanod. Sok gyerek érkezik ide, akinek elváltak a szülei. Úgy látszik, a varázslat sem garantálja a boldog házasságot.

– A te szüleid is elváltak?

Végre megtalálta a körömlakkot, amit eddig keresett.

– Nem, még mindig undorítóan boldogok. Vagyis… azt hiszem, hogy azok. Nem láttam őket azóta, hogy… átváltoztam. Vagy hogy is mondjam.

– Hú – feleltem –, ez *szívás!*

– Ez nem szóvicc volt, ugye? – kérdezte.

– Nem – fejeztem be az ágyazást. – Ha vámpír vagy, reggel be kell húznom a sötétítőt?

– Nem szükséges. Látod ezt? – rángatta meg a nyakában lévő ezüstlánc medálját. Formára és méretre egy Jelly Bean zselécukorkára emlékeztetett, de vérvörös volt. Más biztosan összetévesztette volna a rubinttal, de én láttam már ilyet anyám könyveiben.

– Egy vérkő? – A vérkövek tiszta, üreges kövek voltak, amelyeknek a belsejét megtölthetted egy erős boszorkány vagy boszorkánymester vérével. A kő sok dolog ellen megvédte a tulajdonosát. Jenna esetében például semlegesített néhány vámpír-allűrt, ami nagy megkönnyebbülést jelentett. Nyugodtan fokhagymázhattam például a közelében.

Jenna most bal kezének körmeit kezdte pingálni.

– És mi a helyzet a vérrel? – kérdeztem.

Hatalmas sóhaj következett:

– Nagyon ciki az egész. Le kell mennem érte az orvosiba. A minihűtőszekrényben őrzik nekem a vértasakokat, mint a Vöröskeresztnél.

Majdnem megborzongtam, amikor belegondoltam a dologba, de sikerült megállnom. A vérnél nincs undorítóbb számomra. Ha megvágom magam egy papírral, még levegőt is alig kapok. Boldog voltam, hogy Jenna nem a szobánkban fog étkezni. Képtelen lennék egy vámpírral randizni. Ha csak belegondolok, milyen lehet egy vérszagú lehelet… fúj.

Aztán észrevettem, hogy Jenna engem néz. A francba. Észrevette volna rajtam az undort? Mindenesetre mosolyt erőltettem az arcomra.

– Tök jó. Mint egy vérrel töltött Capri Sun-tasak.

Jenna felkacagott:

– Találó hasonlat.

Egy percig baráti hallgatásba burkolóztunk, aztán megkérdezte:

– A szüleid válása csúnya volt?

– Elváltak, mielőtt megszülettem volna.

Felnézett a körmeiről:

– Értem.

Az asztalomhoz léptem. Valaki – feltehetőleg Mrs. Casnoff – ide tette az órarendemet. Tök olyan volt, mint egy átlagos órarend, csak ilyenek voltak benne, hogy H-K 9:15–10:00 varázslatfejlődés óra (Sárga Nappali).

– Biztosan csúnya sztori volt. Anya nem sokat beszél róla, de elég rossz lehetett, mert eltiltott apámtól.

– Te nem találkoztál a saját apáddal?

– Van egy fényképem róla. És néha e-mailezünk meg telefonálunk.

– A rohadt életbe. Vajon mit tehetett? Talán megütötte, vagy ilyesmi?

– Honnan tudjam!? – csattantam fel hangosabban a tervezettnél.

– Bocs – motyogta.

Visszafordultam az ágyam felé, hogy megigazítsam a takarót. Miután kábé öt képzeletbeli ráncot kisimítottam, és Jenna háromszor átkente ugyanazt a körmét, felé fordultam, és ezt mondtam:

– Bocs, ha túl hevesen reag…

– Nem probléma. Különben sincs hozzá semmi közöm.

A kellemesen barátságos hangulat elszállt.

– Tudod… én egész életemben csak anyámmal beszélgettem, és nem szoktam hozzá a traccspartikhoz. Meglehetősen visszavonultan éltünk.

Jenna bólintott, de továbbra sem nézett rám.

– A régi szobatársaddal mindent elmondtatok egymásnak, ugye?

Megint elsötétült az arca. Gyorsan visszacsavarta a körömlakk kupakját.

– Nem – felelte halkan. – Nem mindent.

Bedobta a lakkot a fiókjába, és leugrott az ágyról:

– Vacsinál találkozunk!

Távozás közben majdnem fellökte anyámat, valami bocsánatkérés-félét makogott, aztán elrohant.

– Soph – roskadt le anya az ágyamra –, ugye nem vesztél össze máris a szobatársaddal?

Bosszantóan jól olvasott a hangulataimban.

– Nem tudom. Oltári béna vagyok ezekben a csajos dolgokban, tudod? Utoljára hatodikban volt barátom. Mondjuk, elég nehéz barátot találni, ha hat hónapnál tovább nem időzöl egy városban sem… Jaj, anya, nem akartalak megbántani!

Megrázta a fejét, és letörölte a könnyeit.

– Nem bántottál meg, drágám, semmi baj. Egyszerűen csak sajnálom, hogy nem biztosíthattam neked normális gyerekkort.

Leültem, és átkaroltam a vállát.

– Ne mondd ezt! Nagyszerű gyerekkorom volt! Melyik kölyök ismerhet meg tizenkilenc államot? Gondolj arra, mennyi mindent láttam!

Kár volt ezt mondanom, mert anyám még jobban magába roskadt.

– Ez a hely is tök jó! Itt van ez a pompás, káprázatosan rózsaszín szoba, és Jennával máris elég közel állunk egymáshoz ahhoz, hogy veszekedjünk, ami a lánybarátság legfontosabb eleme, nem igaz?

Küldetés teljesítve. Anya mosolygott.

– Biztos vagy benne, drágám? Ha nem tetszik, nem kell itt maradnod, talán ki tudunk találni valamit, hogy kihozzunk innen.

Egy másodpercig azt gondoltam: „Helyes, kapjuk el a következő kompot, és húzzunk el ebből a szörnyshow-ból!”

Hangosan azonban ezt mondtam:

– Figyelj, nem kell itt megöregednem, igaz? Csak két év az egész, és a karácsonyt meg a nyarat otthon tölthetem. Mint a normális sulikban. Kibírom. Most pedig menj, mielőtt én is sírni kezdek, mint egy nagy mamlasz.

Anyám szeme ismét megtelt könnyel, és szorosan magához ölelt:

– Szeretlek, Soph.

– Én is téged, anya – mondtam elszorult torokkal.

Miután megígérte, hogy hetente minimum háromszor felhív, távozott.

Aztán ledőltem a nem rózsaszín ágyamra, és bőgni kezdtem, mint egy nagy mamlasz.